

Jenny Taylor

Levendulák földjén

Dans le Pays de la Lavande

1. fejezet

Valóra válhat

Tanácsstalanul ácsorogtam a macskaköves utcán, és figyeltem, ahogy a kopott sárga taxi tovahajt. De túlságosan elveszettnek éreztem magam ahhoz, hogy észrevegyem, milyen gyönyörű helyre is csöppentem.

Végül letettem a nehéz táskáimat, és körülnéztem. Bélévois-ban, egy provence-i kisvárosban voltam, nem messze a tengertől. Ahhoz képest, hogy valahol errefelé éltek rokona-
im, életemben eddig csak egyszer jártam itt, és arra sem igazán emlékszem, mert több mint tizenöt évvel ezelőtt volt. Hogy miért is nem jöttünk gyakrabban nyaralni? Nos, ez főleg annak tudható be, hogy az apám és a nagynéném nem igazán kedvelték egymást. Finoman fogalmaztam.

Elindultam a csendes kis utcácskán, majd fel egy szűk, síkátorszerű lépcsőn, s így kilyukadtam az azzal párhuzamos sétányon. Nagy szükségem lett volna valakire, akitől megkérdezhetem, hogy jutok el a nénikém farmjára. Mindössze néhány veréb röpült tova nem messze előttem, de ezen kívül nem járt arra senki.

A lány szellő megnyikorgatta az egyik ajtó felett csüngő cé-
gért. Megnyerő kis üzlet volt, úgyhogy benyitottam. De per-
sze odabent szintén nem volt senki. A pult felett óriási szalá-
mik, fokhagymafüzérek és gyógynövénykötegek függtek, a
polcokon pedig illatos pékáru és fűszeres sajtok sorakoztak.
Micsoda illatok! Azt hiszem, ezentúl gyakran járok majd ide...

– Hahó! – köszöntem bizonytalanul a pulthoz lépve.

– *Chloé, te vagy az?* – érkezett egy hang a szomszédos helyiségből, majd egy idős asszony lépett ki a pult mögötti ajtón. Fehér blúzt és kötényt viselt, ősz haja pedig korát jellemző szokványos kontyba volt rendezve. Ráncai kedvességet és őszinteséget sugároztak. Azonnal szimpatikus volt. – Ó, szervusz, kedvesem! Segíthetek valamiben?

– Öö, igen – feleltem lassan, mert egy pillanatra összezavarodtam a rég nem beszélt francia nyelvre való váltás miatt –, Nicole Jeanette vagyok és a Forgeron Istállót keresem.

– Á, te vagy Fanette unokahúga? – csillant fel a szeme. – De nagyot nőttél! – tette csípőre a kezét. – Szóval a farmra mész... Az a helyzet, hogy már késő délután van, és úgy fél órája ment el az utolsó busz. Úgyhogy vagy várnod kell holnapig, vagy kölcsönadom a biciklimet, és elmész azzal – tanakodott. – Nem szeretném, ha sötétben mennél haza.

– Ugyan már, ez Provence – nevettem. – Itt mindenki ismer mindenkit, nem?

– Így van – halkította le a hangját, és a pultra könyökölve közelebb hajolt. – Épp ezért olyan veszélyes.

Nem voltam benne biztos, hogy értem az idős hölgy mondanivalóját, de jobbnak láttam nem vitatkozni vele. Végül is mit tudhat szegény egy igazi nagyvárosról, ahol milliónyi ember él, és sosem tudhatod, melyik sarkon ki vagy mi fog éppenséggel eléd ugrani...

– Hát azt hiszem, nem szeretnék itt éjszakázni, úgyhogy ha nem gond, elvinném azt a biciklit.

– Persze, hogy nem gond! Nagyon szívesen! – mondta barátságosan. Kilépett a pult mögül, és az üzlet végébe igyekezett a rozzant bringáért. – Itt is van – tette ki az üzlet közepére. Leporolta a megfáradt bőrülést. – Nem épp mai darab, de a farmig még elvisz – ismerte be vigyorogva.

– Köszönöm, madame... – vettem át a kormányt.

– Hilda. Csak Hilda – felelte.

Miután rögzítettem hátul a két csomagot, elhagytam Bélévois-t, és a Hilda által elmondott útvonalat követve elindultam a néném farmja felé. Az út csodálatos volt. Provence olyan gyönyörű, egyenesen lélegzetelállító! Maga a nyugalom és harmónia földje... Egyszerűen páratlan.

Ahogy egyik dombról a másikra tekertem a végtelen levendulamezők közti poros ösvényeken, hallgattam a lágy szellő zúgását, és a bogarak folyamatos zszizsegését. Azt hiszem, a franciák úgy nevezik őket, „*cigale*”. Egy átlagos városi ember számára talán idegesítő lehet a folytonos ciripelés, de nekem ez maga a csend.

A mezőt hamarosan felváltotta az erdő, majd egy kopárabb szakasz hatalmas kőhidakkal és néhány kisebb-nagyobb várral meg fával. Az ösvény széle egy idő után meredekké és sziklásá vált, lent pedig egy széles folyó zúgott tova. Egyre izgatottabb lettem, ahogy a farm felé közeledtem. Csak arra tudtam gondolni, hogy aznap végre találkozom az unokatestvéreimmel.

Lizzie-re már alig emlékeztem, az öccsét pedig már egyáltalán nem is ismertem. Apa nem beszélt róla, miért nem tartja a kapcsolatot a húgával, így hát soha nem is tudtam elképzelni, mi az, ami ekkora szakadékot vetett a két család közé.

Leszálltam és áttoltam a rozsdás biciklit a nyitott kőkapun. A farmnak volt még egy kisebb bekötőútja, melyet erdő szegélyezett. Végül megérkeztem a jellegzetes fekete vaskapuhoz. A kovácsolt kapu különféle virágmintákkal és két egymással szemben ágaskodó ló sziluettjével volt díszítve. Ez volt az egyetlen, amire határozottan emlékeztem a farmból.

A kapu mellett egy kőtáblán pedig vésett betűkkel ez állt: „*Haras de Forgeron*”. Bementem, és csodálattal néztem a takaros kis ösvény két oldalára ültetett levendulabokrokat. Azt hiszem, azért emlékeztem még erre a részre, mert mindig is egy tündéerkert bejáratára hajazott, s az ilyesmi gyerekként mély nyomot hagy az emberben.

Az egész farm mesés volt. Körben régi kőépületek emelkedtek, középen pedig egy kis, négyzet alakú karám, melyben egy póni és néhány másik farmállat legelészett. Az előudvaron nyugalom honolt. Letámasztottam a biciklit az egyik épület oldalában, és átkeltem a farmot keresztülszelő kispatak felett ívelő egyik hídon. Elmentem a karám mellett, és bekopogtam az utolsó ajtón. Ha jól emlékeztem, akkor az még mindig a nénikém irodája volt.

Beléptem, és csakugyan egy ismerős helyiségben találtam magam. A kis irodában fabútorok álltak, a polcokon díjak, vastag fajtahatározók és lexikonok porosodtak. Velem szemben, az íróasztalon volt a nénikém laptopja és egy asztali naptár, mely zsúfolásig tele volt időpontokkal. De az irodaszék üres volt.

Kimentem, és megkerülve az irodaként szolgáló épületet, elhaladtam a régi istálló kétszárnyú ajtaja előtt. Még egyszer átkeltem a patakon, ezúttal egy másik hídon, és egy újabb levendulaösvény következett. Ez hátravezetett egészen a fedett lovaglópályára. A fatetőzettel ellátott szellős pályán valaki egy fakó lovon lovagolt. Fel volt állítva néhány szimpla akadály, de a páros épp lépésgyakorlatokat végzett a pálya másik végében. Ahogy odaértem, a kerítésnél álló nő észrevett, és boldog kifejezés ült ki az arcára. Fanette néni volt az.

– Nicki! – lépett oda hozzám, és szorosán megölelt. – De rég láttalak! – folytatta meghatottan, amikor eltolt magától. És ahogy az lenni szokott, amikor egymást rég nem látott rokonok újra találkoznak, jó alaposan szemügyre vett. Nem is tudom, mikor láttam utoljára őt, ugyanis szinte alig emlékeztem rá.

Fekete haja az állaig ért, és határozott, kissé sápatag tekintete volt. Masszív farmernadrágot és egy régi, sötétbarna korddzsekit viselt. Valahogy így képzeltem el az utóbbi időben a Forgeron-tenyészet vezetőjét, a jó üzleti érzékkel megáldott nagynénémet.